

MINNINGARORÐ

undirvísing) í hebraiskum og í latíni.

Tá ið Malla og presturin giftust, varð brúðarparið róð úr Klaksvík norður til Viðareiðis í nýggjum 8-mannafari, sum presturin navngav Dorteia, ið merkir Guds gáva. Tí tað var júst Guds gávu, hann hevði fingið við Maren Louisa Dorteia.

Tá ið tann nýggja Christians-kirkjan í Klaksvík varð vígd í 1963, varð Malla boðin við. Tá hekk báturin Dorteia undir hválvinum í kirkjunum.

Faulenborg prestur doyði í 1960.

Tey mongu ár, Faulenborg og Malla sótu í prestagarðinum Hjerk á Mols, vitjaðu fleiri føroyskir studentar trúliga á prestagarðinum har, sum var ein andalig oasa hjá hesum lesandi.

Hesin trúskapur stóð við tey mongu árinum, presturin og Malla búðu á Amager.

Hann, ið hetta skrivar, minnist eina slíka hugnaløtu við "føroyskum borði" hjá prestinum og Mallu, har Chr. Matras, Tróndur Olsen við frúum o.o. vóru við.

Emma er við fullum skili, sær og hoyrir væl og býr nú einsamøll (síðan 2001) í einum háhúsi í Keypmannahavn.

Systkinabarninum verður við hesum ynskt hjartaliga tillukku.

Heri Mohr

Leo segði, ikki bert við meg, men onnur eisini, at hetta var møguliga seinasti kalvatúrurin. Leo var vordin sjúkur av krabba-meini, men tað bar hann, sum næstan bara hann kundi bera: Gramdi seg ongantið, men visti nokk, hvønn veg tað bar. At hann so doyði á sínum seinasta kalvatúri, var so skepnan. Góð ella ring.

Leo var familjumaður sum fáur. Børnini og ikki minst abba-børnini vóru gimsteinar hansara í lívinum. Ikki ein dagur gekk, uttan hann tosaði um síni nærmastu.

Missurin hjá tykkum, Fróðu, børnunum, abba-børnunum og øllum tykkara, er stórus. Men minnini eiga tit.

Palli, missurin hjá tær er ikki gloymdur. Men tak tær góðu løturnar, tit báðir høvdu saman, víðari í lívið.

Tøkk fá familjan fyri minningarhaldið í Vesturkirkjunum, har so mong fingi sagt farvæl so virðiliga sum sjáldan sagt áður. Tú ert farin, Leo, men ikki gloymdur.

Friður veri við minninum um mín góða vin, Leo Clothier.

Jørleif

Hanusi undir Leitinum til minnis

Nøkur fólk fylla meiri ímillum okkara enn onnur, og tí verður tómlikari, eftir at tey eru farin. Haldi Hanus undir Leitinum var eitt teirra, nú hann andaðist óvæntað í sjúkraviðgerð.

Hanus varð føddur í Húsavík í 1940 og búði har tað mesta av lívinum. Bæði foreldrini vóru húsavíkingar. Mamman var Kristina, f. Dam, av Bø, og pápin Jákup Sørensen undir Leitinum.

Sørinarfólkið flutti til Húsavíkar um Dímun og Dal úr Sumba. Mikið hevur K.O. Viderø, ættaður úr Skálavík, skrivað um hesa fjølmentu ættina í Søgum Húsavíkar.

Jákup var sjómaður, og Kristina arbeiðdi, kvinnum so vant tá, heima alt árið og ansaði teirra nógvu børnum, meðan maðurin var til skips. Slíkt vóru konubrot, bæði móðir og faðir stóran part av árinum.

Jørðin og kúrtúrini kravdu sítt av arbeiðsorku, og vóru nógv hendur í hesum væla og mentaða húsi undir Leitinum. Áttu vóru børnini hjá Jákupi og Kristinu.

Leitisfólkini hava myndað væl og víða teirra sermerktu heimbygd.

Hanus hevði sjónáttúru og hug til sjógvín. Sum so mangur føroyskur drongur í 1950-árunum fór hann at fiska við trímenningi sínum, Ansgar Sørensen, ið búði á Trongisvági, og átti og førði Rólant.

Eisini var Hanus við Demmus Nicodemussen av Sandi skipara við Rólant og við Pállum, ið Demmus keypti við øðrum. Teir fiskaðu undir Íslandi og Grønlandi. Við sluppini Oyrasker hjá D.P. Højgaard vóru Hanus og yngri bróðir Vilmund onkran tús.

Tann eina veturin róði Hanus út av Tvøroyri og búði hann tá hjá Ansgari.

Saman við øðrum úr Húsavík og Dali fiskaði Hanus við týskum trolarum, ið høvdu føroyingar við til at arbeiða saltfisk.

Hanus gekk nakrar vetrar í skúla og fiskaði um summarið, eitt nú við Anker Gærdum, skipara av Strondum, sild við gørnum, ið var stór vinna tá.

Sørinarfólk eru gløgg, og hugur Hanusar stóð til bókina. Honum fall náttúrligt at nøkta sína tráan eftir vitan við einum uppihaldi á Snoghøj fólkaháskúla.

Hann skuldi við skúlaskipinum Danmark, men ein eldsbruni umborð á einum týskum skúlaskipi, gjørdi hesa ætlan til einkis, tí skúlaskipið Danmark varð lagt hetta ári. Hetta var við til at snúgva lagnu hansara aðrar vegir.

Hanus fór rættiliga tilkomin á Preliminér- og studentaskúla í Havn, har hann tók studentsprógv í 1964. Ólavur Hvíti, stállínubáturin, lá við kei í Havn og biðaði, til Hanus hevði tikið prógv, og so loystu teir til Grønlands.

Eftir tað fór Hanus til Bournemouth í Suðuronglandi ein vetur á málskúla at lesa enskt. Síðan til Danmarkar at lesa søgu og gudfrøði. Skúlaárið 1968/9 var hann vikarur í Elduvík.

Har hitti hann Fíu, fødd Joensen, úr Frammistovu í Elduvík. Tey giftust og fingi trý børn, Joel, Kristinu og Jallgrím.

Niðurafturkomin fór Hanus á Emdrupborg Statsseminarium, har hann leyk læraraprógv í 1973, tá hann við familju flutti aftur til Føroya. Tey búsettust í Húsavík og búðu har alt lívið. Fía andaðist í fjør. Tað neit Hanusi fast at missa sín lívsfylgisneyta, og hann kom seg ikki eftir missin. Saknurin nívdí hann.

Hanus fekk lærarastarv á nýggja Meginskúlanum á Sandi í 1973 við enskum og átrúnað sum sergreinum. Hann tók útbúgving sum bókasavnið og hevði ábyrgd av bókasavninum á Meginskúlanum ta tíð, hann undirvísti har.

Síðst í 80-árunum tók hann við starvi sum fyrstilærari í Húsavíkar og Dals skúla, til hann legði frá sær fyri aldur í 2007.

Hanus var ein av teim lærarum, vit kenna í nøkrum bygdum, ið hava so stóran virkishug, at hann kemur bygdarfólkinum til gagns í álitisstørvm.

Hann hevði stóran áhuga í samfelagsmálum og var valdur í skúla- og kommunustýrinum í Húsavík, Dali og á Skarvanesi árinum 1976-1990 og aftur frá 2000-08, mestu tíðina sum bygdaráðsformaður.

Húsavík var heimstaður hansara, og Hanus var frá ungum virkin í ungmannaafelagnum Sólarris, flestu árinum sum nevndarformaður, eisini tá nýggju felagshúsin vórðu bygd og nógv ár eftir tað.

Sum um tað ikki var nóg mikið, so átók hann sær eisini at vera deknur og formaður í kirkjuráðnum, eftir at undanmaðurin Erling Magnussen doyði ungur í 1988, til Hanus nú sjálvur andaðist.

Onkur tók til um henda livandi og virkna mann, at nú hevði havt øll álitisstørv í heimbygðini uttan at vera grindaformaður.

Sørinarmenn eru kropssterkir, og Hanus hevði so góðan hug í seyðahald og landbúnað, at hann røktaði Kirkjubøseyðin á Skarvanesi frá mitt í 1970-árunum til nú, hann andaðist.

Hanus var vísur og søgufróður maður. Hann fekk í vøggugávu og brúkti til gleði fyri síni meðmenniskju við ansi fyri máli og mentan

sítt eyðkenda húsavíkarmál, sum gekk ætt í ætt úr Skumputoft, Skemmuni á Skarvanesi, úr Suðri og Skúgví.

Hanus undir Leitinum (eftirnavnið tók hann sær av staðar-navninum, har vøggugangaranir stóðu í Húsavík), var heilur fólkafloksmaður, formaður í landsfelag floksins í mong ár og sat á lögtingi sum varamaður eitt valskeið.

Málburður Hanusar og serliga hansara væl umhugsaðu og fyrrireikaðu røður av lögtingsins røðarapalli vóru skilvísar, andbornar og málsligur tónleikur at sita undir sum áhoyrari, av sonnum ein kelda av føroyskari málmentan, sum eitt komandi ættarlið hevði fingið gagn av at leggja sær í geyma.

Hanus møtti trúliga til fundir hjá Fólkaflokkinum. Soleiðis var eisini tá Fólkaflokkurin hevði landsfund í november mánað. Hanus var væl upplagdur og práttingsamur sum altíð. Hanus fylgdi væl við í politikki og dugdi væl at lesa politisku stöðuna. Hanus var hollur í ráðum.

Føroyingar í túsundatali fingi gleði, vísdom og vitan úr teim samrøðum, sum KvF tíbetur í tøkum tíma hevði við henda mentaða húsavíking. Hanus undir Leitinum, sum andaðist fyri jól, 77 ára gamal.

Samhugi okkara veri við tykkum, sum mistu móður, faðir, ommu, abba og næstu skyldfólk so stutt hvørt eftir annað.

Friður verið við minninum um Fíu og Hanus.

Vegna Fólkaflokkinn og Sandoyar Fólkafloksfelag